

har fulgt de for det nævnte Gods opstillede Regler saa nøie som muligt.

I § 10 har man søgt at haandhæve den Arvesfritid, som for de nuværende Familiers Skyld maa ansees for at være nødvendig; den gaaer nemlig ud paa, at Livsarvingerne eller Boet efter de Fæstere, som maatte døe, medens denne Lov er i Virksomhed, og inden Afslutningen endelig har fundet Sted, skulle have samme Ret, som Fæsterne havde. Efter al Sandsynlighed vil det jo kun ramme ganske faa Familier, men det giver dog de nærmeste Arvinger al den Sikkerhed, der behøves.

Efterat der saaledes er opstillet Bestemmelser, ifølge hvilke man stræber paa passende og billige Vilkaar at skaffe Fæstefjorden over til de nuværende Brugere, saavel af Gaarde som af Huse, har man troet at maatte indbringe i Loven en Bestemmelse, hvorved Fæstevæsenet endelig blev bragt til Afslutning, og i saa Henseende hedder det i § 11, at de af de nuværende Brugere, som ikke paa de Vilkaar, Loven fastsætter, ville kjøbe eller overtage deres Steder, ikke kunne vente, at der senere vil finde nogen Afgjørelse i Mindelighed Sted med dem, men alle saadanne Steder, som Brugere ikke have villet overtage, skulle, naar de blive fæstede, afhændes ved offentlig Auction; de maae ikke vedblive at staae i Fæsteforbindelse med Stiftelsen, men skulle afhændes. Dog har man ogsaa endnu herved forbeholdt de nærmeste Arvinger efter saadanne Fæstere den Fordeel, at af den Kjøbesum, som ved Auctionen bliver

udbragt, skulle de, saalænge de betale deres Renter, som de jo bør, kunne beholde $\frac{4}{5}$ henstaaende nopstgelligt fra Stiftelsens Side.

§ 12 giver de almindelige Moderationer med Hensyn til Brugen af stemplet Papir, og § 13 giver Anviisning paa, hvorledes de Udgifter, der ere forbundne med denne Lov, skulle dækkes.

Jeg har saaledes søgt at give en sammentrængt Fremstilling af Lovens Hovedindhold og skal nu anbefale den til det ærede Ministerium og til Styngtet til nærmere Overvejelse.

Siemroth: Jeg troer, at den foreliggende Lov fortjener en hæderlig Dmtale her i Styngtet, thi man kan see, hvad Bekommende have villet, og Redactionen er saaledes, at det, som er tilsigtet, kan naaes. Der er dog imidlertid indtruffet en lille Unøiagtighed ved Redactionen, men som jeg troer er af den Beskaffenhed, at det er en Selvfølge, at de ærede Forslagsstillere, naar de blot blive gjort opmærksomme derpaa, selv ville rette den. Den findes i § 2, hvor der efter det første Punktum, hvori den aarlige Canon bestemmes, staar: „Foruden den saaledes fastsatte Canon bliver derhos at svare en Kjøbesum, der er at bestemme til den Bardi, som en saadan Fæstelogivningen undergiver Eiendom med alt dens Tilbehør af Besætning og Inventarium, forsaavidt samme ikke tilhører Brugeren selv, og med de samme paahvilende Byrder og Afgifter vilde have i Handel og Vandel“.